

Zeița mea cea tristă

Stefan Doroftei Doimaneanu

După vara din Eden, ai rămas pustiită,
De iubire și înger, te-ai crezut părăsită,
Ai rămas doar cu toamna, egoistă și gravă
Ce îți plouă tristețe, pogorâtă din slavă.

Ți-ai ucis veselia, ai ascuns-o de lume,
Mi-ai scris doine de dor, în ediții postume,
Ți-a prins riduri surâsul, devenind o grimasă,
Lava-ți curge din ochi și pe suflet te-apasă.

Ai zburat în eter, printre demoni și iele,
Ai rodit numai lacrimi în neliniști fidele
Astăzi Hermes aleargă și-ți trimite de veste:
Mă întorc plin de tine, ca un prinț din poveste.

Hai, alungă-ți mâhnirea, ce în ofuri abundă,
Ești talaz, fă-te val și din val, fă-te undă,
Să plutesc în derivă, să înot cu sfială
Printre visele tale, îmbrăcate de gală,

Zeea mea ! E de-ajuns ! Nu mai fi zi ploioasă,
Astăzi vreau să te văd irupând radioasă,
Sub umbrela lui Tyche să rodim elocință
Și pe veci să ne prindem, la altar, în credință.